Súd:	Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka:	7C/30/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8822201288
Dátum vydania rozhodnutia:	16. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Martina Melníková
ECLI:	ECLI:SK:OSVT:2023:8822201288.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Martinou Melníkovou v spore žalobcu: C.. Ľ. B., O.. XX.XX.XXXX, V. XXX XX Z. XX, právne zast.: JUDr. Miloš Kaščák, advokát AK, Kalinčiakova 10, 093 01 Vranov nad Topľou, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, v konaní o náhradu škody, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 10.000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 30.04.2022 do zaplatenia titulom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Konanie o zaplatenie sumy 52.055,28 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 16.03.2022 do zaplatenia z a s t a v u j e.

III. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a.

IV. Žiadna zo strán sporu n e m á nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa pôvodne podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 206.757,99 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 16.03.2022 do zaplatenia a žiadal si priznať náhradu trov konania. Tento nárok pozostával z nemajetkovej ujmy vo výške 150.000 eur, náhrady trov konania v trestnom konaní vo výške 4.702, 71 eur a náhrady mzdy vo výške 52.055,28 eur z dôvodu prepustenia z Policajného zboru. Následne počas konania žalobca zobral žalobu späť do sumy 52.055,28 eur spolu s úrokom z omeškania. Žalovaný s čiastočným späťvzatím súhlasil.

2. Podľa § 144 Civilného sporového poriadku, žalobca môže vziať žalobu späť.

3. Podľa § 145 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví.

4. V zmysle § 146 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie. Súhlas žalovaného je potrebný vždy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

5. Keďže žalobca zobral žalobu čiastočne späť, žalovaný so späťvzatím súhlasil, súd zastavil konanie čiastočne tak, ako je uvedené vo výroku II. tohto rozsudku

6. Dôvodnosť podanej žaloby žalobca odôvodňoval tým, že rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 10.9.2019 sp. zn. 2T 233/ 2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 10.6.2020 bol podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby pre skutok posudzovaný ako zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby pre skutok posudzovaný ako prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona. Ďalej poukázal na § 3 ods.1 zákona č. 514/2003 Z. z. (ďalej len zákon), podľa ktorého štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Podľa § 17 ods. 1 zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Vzhľadom na uvedené, žiadal si priznať škodu, ktorá mu vznikla s trestným stíhaním ako aj nemajetkovú ujmu. Pokiaľ ide o náhradu škody, požadoval si priznať aj náklady obhajoby vo výške 4.702,71 eur, ktoré na základe vyúčtovania zaplatil advokátovi. Vzhľadom na pomerne dlhý časový úsek, keďže obvinenie mu bolo vznesené už v roku 2012 a až v roku 2020 bol oslobodený spod obžaloby, trestné konanie zmenilo celý jeho dovtedajší život a spôsobilo mu značnú ujmu. S trestným stíhaním sú spojené určité zásahy do práv a slobôd, v dôsledku čoho bol vystavený po dlhú dobu neistote o jeho osude a trestné stíhanie malo vplyv aj na jeho povesť, postavenie v zamestnaní ako aj v spoločnosti, čo už samo o sebe možno považovať za určitú formu sankcie. Postavenie obvineného je stresujúce, napriek formálnej deklarácii rešpektovania prezumpcie neviny, totiž spoločnosť obvinené osoby prakticky stotožňuje s osobami odsúdenými a negatívne ovplyvňuje život obvineného prinajmenšom tým, že aktuálna hrozba trestu komplikuje obvinenému možnosť viesť a plánovať ďalší osobný život. Hoci zákon č. 514/2003 Z. z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. Obdobne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.3.2011 sp. zn. 3 Cdo 194/2010, v ktorom Najvyšší súd SR dospel k záveru, že ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov uvedených v § 3 až § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia, a teda nie podaním obžaloby. Súčasťou práva na náhradu škody je aj náhrada trov trestného konania, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia, včítane náhrady trov právneho zastúpenia. I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že v zmysle právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená. V súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Pri rozhodovaní o nemajetkovej ujme bol vyslovený zásadný právny názor v uznesení Najvyššieho súdu SR z 27. augusta 2019, sp. zn. 4Cdo 125/2019 v ktorom sa uvádza: „Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné; ide o zodpovednosť absolútne objektívnu a za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu obvineného spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia. Pri odškodňovaní nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie každej fyzickej osoby sudcom nesvedčí bagatelizovanie závažnosti ujmy priznávaním neprimerane nízkych, resp. žiadnych náhrad; také rozhodovanie treba považovať za obchádzanie zákona i jeho účelu a pôsobí mnohokrát veľmi cynicky, bez citu pre elementárnu spravodlivosť, alebo absencie postupu podľa pravidla, podľa ktorého

„nerob druhému to, čo nechceš, aby robili tebe“. Za situácie, kedy žalobca nie je schopný presne určiť a preukázať výšku škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pričom však preukáže a odôvodní, že mu taká škoda vznikla, nemôže odvolací súd rozhodnúť, že mu preto škoda nebude vôbec priznaná, alebo že medzi protiprávnym konaním žalovaného a vzniknutou škodou nie je príčinná súvislosť. V takejto situácii má určiť výšku vzniknutej škody podľa spravodlivého uváženia a jednotlivých okolností prípadu“. Ďalej dodal, že z policajného zboru bol prepustený na základe krivého obvinenia z funkcie riaditeľa ODI a tým mu bolo zabránené v ďalšom kariérnom raste. Namiesto práce v polícií manuálne pracuje v zahraničí. Po prepustení z práce sa k nemu takmer všetci jeho bývalí kolegovia otočili chrbtom. Odsudzovali ho nielen kolegovia, ale aj občania v obci, kde býva, pretože prípad bol zverejnený v televízií v hlavnej spravodajskej relácii. V obci Tovarné, kde býva, bol zástupcom starostky obce, ktorá ho základe publikovaných informácií chcela odvolať z funkcie. O svojej pravde všetkých presvedčil až vtedy, keď bol právoplatne oslobodený. Nemajetkovú ujmu si požadoval priznať vo výške 150.000,- eur.

7. K podanej žalobe žalobca predložil sumár vyúčtovania trov obhajoby advokáta JUDr. Miloš Kaščák v súvislosti s trestným stíhaním žalobcu pre zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. b) Trestného zákona na sumu 4.702,71 eur a dohodu o odmene uzavretú medzi žalobcom a právnym zástupcom žalobcu zo dňa 24.02.2012, kde podľa tejto dohody predmetom tejto dohody je dojednanie odmeny advokáta za poskytovanie právnej služby v trestnej veci klienta vedenej na úrade inšpekčnej služby odbor východ pod ČVS:SKYS- 42/OISV-V-2012. Podľa tejto dohody advokát a klient sa dohodli na odmene za poskytovanie právnej služby uvedenej v tejto dohode tak, že odmena za jeden úkon predstavuje sumu určenú podľa § 12 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. bez režijného paušálu. Zároveň súdu boli predložené záznamy o ďalšej porade s klientom podpísané advokátom JUDr. Miloš Kaščák a klientom, a to žalobcom v tomto konaní. Išlo o porady zo dňa 24.07.2012, 16.12. 2012, 19.10.2014, 29.01.2015.

8. Žalovaný s podanou žalobou v písomnom vyjadrení nesúhlasil. V písomnej vyjadrení k žalobe uviedol, že primárnym predpokladom uplatnenia nároku na náhradu škody v zmysle zákona číslo 514/2003 Z.z. je kumulatívne splnenie troch kritérií a to preukázanie skutočností, že bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo došlo k nesprávnemu úradnému postupu, vznik škody, prípadne nemajetkovej ujmy a kauzálny nexus medzi týmito podmienkami. V konkrétnom prípade absentuje splnenie už prvého predpokladu na uplatnenie nároku na náhradu škody. Platná zákonná úprava nepozná a neupravuje občianskoprávnu zodpovednosť za výsledok trestného konania tak, ako to v podanej žalobe deklaruje žalobca. Zákon o zodpovednosti za škodu vymedzuje striktne a jednoznačne, ktoré rozhodnutia možno považovať za nezákonné. Nezákonným rozhodnutím je iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Žiadnym výkladom a už vôbec nie extenzívnym na základe analógie legis, preto nemožno reštriktívne formulovaný zákon vykladať v prospech žalobcu. Paušálne zaväzovanie štátu na náhradu škody len preto, že nedošlo k odsúdeniu žalobcu a len preto, že ide objektívnu zodpovednosť štátu je vykladaná nad rámec zákona (extenzívny výklad) je v rozpore s podstatou a účelom citovaného zákona. V danom prípade absentuje splnenie podmienok na vznik nároku na náhradu škody. Žiadnym spôsobom v rozhodnutiach a to (predovšetkým v uznesení o začatí trestného stíhania podľa § 199 Trestného poriadku a vznesení obvinenia podľa § 206 Trestného poriadku) ako aj samotným podaním obžaloby, nebola konštatovaná nezákonnosť a ani nesprávny úradný postup, preto argumentácia o nezákonnom rozhodnutí žalobcu neobstojí. Až následným dokazovaním na hlavnom pojednávaní súd dospel k záveru o oslobodení spod obžaloby, keď sa zmenila dôkazná situácia a dôsledne vyhodnocoval vo veci vykonané a zabezpečené dôkazy. Niektoré zásahy do osobnosti fyzickej osoby sa zdanlivo javia ako odporujúce objektívnu právu, avšak nemožno ich považovať za neoprávnené, ak sú dané okolnosti, vylučujúce neoprávnenosť zásahu. Realizácia zákonnej povinnosti orgánov činných v trestnom konaní môže byť predmetom odškodnenia len z dôvodu nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, čo v danom prípade nebolo konštatované. Pri osvedčení nároku na náhradu škody musia byť jednoznačne preukázané všetky atribúty vzniku zodpovednosti štátu za škodu tak, že musí byť jednoznačne preukázaný nesprávny úradný postup alebo rozhodnutie, ktoré je pre svoju nezákonnosť zrušené príslušným orgánom a musí byť jednoznačne preukázaný vznik škody a príčinná súvislosť vo vzťahu k vzniku nároku na priznanie nemajetkovej ujmy. Paušálne zaväzovanie štátu na náhradu škody len preto, že nedošlo k odsúdeniu obžalovaného a len preto, že objektívna zodpovednosť štátu je súdmi vykladaná v niektorých prípadoch nad rámec zákona (extenzívny výklad), je v rozpore s podstatou a účelom citovaného zákona. Za danej situácie by tak vznikol právne absurdný stav, kedy by bez konštatovania nezákonnosti rozhodnutia príslušným orgánom došlo k priznaniu nárokov na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia,

ktorého nezákonnosť nekonkretizovalo doposiaľ žiadne rozhodnutie. V danom prípade sa však aj účelne vynaložené trovy konania viažu len nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup pri zachovaní kauzálneho nexusu.

9. V replike právny zástupca žalobcu uviedol, že nesúhlasí s vyjadrením žalovaného. Opätovne poukázal na právny názor v uznesení Najvyššieho súdu SR z 27. augusta 2019, sp. zn. 4Cdo 125/2019. Žalobca bol krivo obvinený, pretože žiadne peniaze nikdy nespreneveril a neukradol. Hneď po začatí trestného stíhania odovzdal nadriadenému všetky finančné prostriedky, ktoré mal uložené vo svojej skrini. Napriek tomu trestné stíhanie ďalej pokračovalo, bola podaná obžaloba a prebehlo niekoľkoročné súdne konanie, ktoré v plnom rozsahu preukázalo nevinu žalobcu.

10. V predbežnom právnom názore súd uviedol, že nárok na náhradu škody - náhrada mzdy nie je dôvodný, pretože prepustenie žalobcu zo služobného pomeru sa nevzťahovalo na vznesené obvinenie, ale bolo vykonané z dôvodu porušenia povinnosti žalobcu v zmysle nariadení. Pre nárok na náhradu škody - nemajetkovej ujmy sú splnené zákonom stanovené predpoklady, avšak výška škody a príčinná súvislosť preukázaná nebola. Súd vykonával dokazovanie k výške škody a príčinnej súvislosti medzi škodou a oslobodením. Na pojednávaní bol poučený žalobca a jeho prítomný právny zástupca, že je potrebné predložiť aj dôkaz o tom, že trovy právnemu zástupcovi žalobcu uhradil.

11. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že trvá na podanej žalobe. Na preukázanie dôvodnosti nároku navrhol vypočuť svedkov, ktorí v konaní boli vypočutí. Taktiež navrhol dôkaz - pripojenie smernice, podľa ktorej mal žalobca poveriť ďalšiu osobu na vedenie knihy cenností, a personálny spis žalobcu z dôvodu preukázania, aké odmeny mu boli vyplácané.

12. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že taktiež trvá na nedôvodnosti podanej žalobe z dôvodov uvedených v písomnom vyjadrení v žalobe.

13. Žalobca na pojednávaní uviedol, že v roku 2008-2012 pracoval ako riaditeľ na Okresnom dopravnom inšpektoráte Vranov nad Topľou (ďalej len ODI). Svoju prácu si vykonával tak, ako mu to ukladala jeho funkcia. Z dôvodu funkcie riaditeľa sa zúčastňoval rôznych porád a sedení so zástupcami správy ciest, červeného kríža, starostami, autoškolami. Bol verejne činná osoba. Za svoju prácu bol odmeňovaný a z dôvodu dosiahnutia veku 40 rokov mu bola ponúknutá práca na Krajskom riaditeľstve Policajného zboru Prešov. Vo februári 2012 sa vykonala na ODI neplánová inšpekcia Ministerstva vnútra. Kontrole predložil všetky potrebné evidencie a knihy a bol požiadaný, aby opustil miestnosť. Hneď počas kontroly mu bolo vytknuté, že neviedol správne evidenciu. Pre porušenie tejto povinnosti bolo voči nemu začaté trestné stíhanie pre spreneveru a zneužitie právomoci verejného činiteľa. Hneď hodinu po tejto kontrole mu telefonovali z televízie JOJ, aby sa k tomu vyjadril a v ten istý deň o 17.hodine v televíziách prebehla správa o tom, že mal spreneveriť peniaze. Preto kontaktoval svojho právneho zástupcu, a keďže mu bol odmietnutý prístup do budovy a bola zabezpečená jeho kancelária, kontaktoval okresného riaditeľa a po dohode s ním bola jeho kancelária odpečatená a otvoril skriňu v tejto kancelárií a odovzdal všetky veci, ktoré boli jemu zverené. Keďže informácie boli zverejnené opätovne v televízii aj na nasledujúci deň, a keďže všetci ho poznali, keďže to vyplývalo z jeho funkcie riaditeľa, veľmi to poškodilo jeho meno. Osoby, ktoré ho poznali, k nemu zmenili prístup. Bola poškodená jeho povesť a nedôvera bola aj v rodinných kruhoch, kde mal problém vysvetliť od začiatku, že to nie je pravda. Z dôvodu konanej inšpekcie a jej výsledkov bol prepustený z policajného zboru, čo u neho znamenalo, že prišiel o príjem živiteľa rodiny. V tom čase mal zo zamestnania aj pôžičku zo sociálneho fondu, ktorú po ukončení pracovného pomeru musel vrátiť. Asi rok pokúšal si nájsť prácu, čo bolo neúspešné. Je vyštudovaný elektrotechnik. Pri snahe získať si prácu bola požadovaná od neho nejaká prax, ktorú on nemal. Taktiež nevýhodou pre neho bola povesť pre začaté trestné stíhanie. Uchádzal sa o prácu ako hasič, kde vykonal psychotesty a telesné testy, avšak prišla mu odpoveď, že nemajú pre neho miesto. Podľa neho mu bolo naznačené, že o miesto sa môže opätovne uchádzať, až keď sa skončí trestné stíhanie voči jeho osobe. Tohto čase pracuje fyzicky so zbíjačkou a kropáčom v zahraničí. V čase, keď sa mal skutok stať, vykonával aj funkciu zástupcu starostu. Bol voči nemu podaná návrh na odvolanie z funkcie zástupcu starostu, k čomu však nedošlo, nakoľko takýto návrh poslancami schválený nebol. Posledný komunálne voľby sa uchádzal o funkcii starostu, kde člen z jeho tímu mu povedal, že od ľudí stále počúvajú názory, že ide osobu, ktorá niečo ukradla. Bolo mu odporúčané, aby zverejnil článok, že bol oslobodený pre trestné stíhanie. Očakával, že po vykonaní inšpekcie bude preradený na iné oddelenie, prípadne, že bude postavený najskôr mimo službu. Prepustenie zo služobného pomeru považuje za ukrivdenie voči jeho osobe. Týmto

postupom bol narušený jeho život, jeho rodiny, nakoľko teraz pracuje v Holandsku, kde chodí domov raz za 6-7 týždňov. Bolo poškodené jeho meno a bol označený za zlodeja. Ku vykonaniu inšpekcie uviedol, že zverené peniaze neboli v pokladni, ale boli odložené v skrini. Počas kontroly peniaze od neho žiadané neboli. Osobitné poverenie pre zamestnanca na vedenie knihy cenností nevydal, pretože mal zato, že na to bol poverený jeho zástupca pán B.. Voči rozhodnutia ministra vnútra o prepustení zo služobného pomeru podal opravné prostriedky, ktoré boli zamietnuté. Trovy trestného konania zástupcovi uhrádzal v častiach.

14. Právny zástupca žalobcu v záverečnom návrhu uviedol, že trvá na zvyšku podanej žaloby vzhľadom na vykonané dokazovanie a právny názor vyjadrený v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cbo/125/2019 zo dňa 27.08.2019, kde je uvedené, že každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda je spôsobilé aj bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy, najmä v prípade, ak sa ukáže, že bolo od začiatku nezákonné. Ide o objektívnu zodpovednosť a za výsledok trestného stíhania je založená zodpovednosť štátu. Žalobca bol krivo obvinený, pretože žiadne peniaze nespreneveril a neukradol. Aký dopad to zanechalo na ďalší život žalobcu, vypovedali svedkovia. Žalobca počas práce v Policajnom zbore bol hodnotený kladne, nemal žiadne problémy a mohol očakávať ďalší kariérny rast. Pre žalobcu to bolo zmarené a musí vykonávať prácu ako robotník v zahraničí. Výšku nemajetkovej ujmy ponechal na rozhodnutie súdu.

15. Žalovaný v záverečnom návrhu uviedol, že nesúhlasí so zvyškom podanej žaloby z dôvodu, že rozsudkom vydaným v trestnom konaní pred Okresným súdom v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov bolo konštatované oslobodenie spod obžaloby, avšak je nepochybné, že žalobca svojim konaním porušil interné predpisy a normy o postupoch vo vnútri Policajného zboru. Toto konanie javí znaky služobného alebo disciplinárneho previnenia v rámci Policajného zboru. Žalobca bol prepustený z Policajného zboru nie v dôsledku vedeného trestného stíhania, ale za porušenie interných predpisov personálnym rozkazom ministra vnútra zo dňa 16.04.2012. Krajský súd v Bratislave v konaní o preskúmaní rozhodnutia ministra vnútra konštatoval, že žalobca ako policajt sa dopustil protiprávneho konania nezlučiteľného s postavením príslušníka Policajného zboru keďže osobne viedol knihu cenností na ODI OR PZ, pričom ako nadriadený mal povinnosť poveriť vedením knihy cenností iného pracovníka, aby on mohol vykonávať kontrolu príjmu a výdaju v knihe cenností. Najvyšší súd SR rozsudok Krajského súdu Bratislava potvrdil a konštatoval, že rozhodnutie ministra vnútra je v súlade so zákonom. Žalobca sa dopustil zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy. Žalobca knihu cenností viedol sám, čo nesmel a podľa zistení ju aj upravoval, bielil, prepisoval čísla a dodatočne upravoval. Keď sa táto skutočnosť zistila, podľa tvrdenia žalobcu to bolo bezprostredne poskytnuté v médiách. V tom čase ešte nebol trestne stíhaný a nebolo voči nemu vznesené obvinenie, preto medializované informácie a ľudia a kolegovia, ktorí ho odsudzovali, bolo to z dôvodu viny žalobcu, ktorý hrubým spôsobom porušil služobné predpisy. Ak by žalobca poveril vedením knihy cenností podriadeného zamestnanca ako mu to prikazovali služobné predpisy, takýto skutok by nebol medializovaný a žalobca by nebol prepustený zo služobného pomeru. Nebola by podávaná predmetná žaloba. Žalobca si sám zavinil tento stav. Vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti prepustenia, ktoré si spôsobil sám žalobca, žalobcovi nepatrí žiadna nemajetková ujma. Žalobca uvádza, že prepustením z Policajného zboru mu bolo zabránené v kariérnom raste. Kolegovia a občania sa mu otočili chrbtom, odcudzovali ho, pretože prípad bol zverejnený v hlavnej spravodajskej relácii.

16. Na pojednávaní právny zástupca žalobcu predložil žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorú adresoval Generálnej prokuratúre SR dňa 03.01.2022 v súvislosti s trestným stíhaním vedeným na Okresnom súde Vranov nad Topoľu pod sp. zn. 2T/233/2013, kde si uplatnil nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Na uvedenú žiadosť bola doručená výzva právnemu zástupcovi žalobcu, aby k žiadosti žalobca predložil doklad o tom, že suma trov obhajoby ako bola vyúčtovaná vo výške 4.625,51 eur bola žalobcom uhradená pre právneho zástupcu. Podľa odpovede Generálnej prokuratúry SR zo dňa 16.03.2022 adresovanej právnemu zástupcovi žalobcu, podľa podacej pečiatky doručená právnemu zástupcovi žalobcu dňa 29.04.2022, Generálna prokuratúra mu oznámila, že nárok žalobcu nebude ani čiastočne uspokojený. Odpoveď bola zdôvodnená tým, že je potrebné zdôrazniť, že nie z dôvodu trestného stíhania, ale za porušenie interných predpisov bol poškodený personálnym rozkazom Ministerstva vnútra SR zo 16. apríla 2012 prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Trovy právneho zastúpenia uvedené vo vyúčtovaní nie sú v niektorých položkách v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a

náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a z tohto dôvodu neboli uznané. K nemajetkovej ujme vo výške 150.000,- eur uviedla, že túto neuznáva, pretože nebolo preukázané, že takáto ujma poškodenému vznikla. Poškodený v čase prepustenia z polície bol zástupcom starostky obce v mieste svojho bydliska a túto funkciu vykonával naďalej aj v čase trestného konania voči jeho osobe. Je teda zrejmé, že povesť poškodeného trestným stíhaním neutrpela. Nemajetková ujma je napokon zrejme daná len subjektívnym tvrdením, nie je preukázaná a jej vyčíslenie náležite podložené. Nemajetková ujma poškodenému vzhľadom na okolnosti vôbec nevznikla a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch zaplatením sumy 150 000,- eur nebude ani sčasti uspokojený.

17. V konaní boli vypočutí svedkovia navrhnutí žalobcom.

18. Svedok, L. V., uviedol, že býva v obci ako žalobca. V čase zverejnenia skutku v televízii spolu so žalobcom boli členovia obecného zastupiteľstva. V tom čase bol žalobca zástupcom starostky, ktorá navrhla, aby bol odvolaný z funkcii zástupcu. K odvolaniu žalobcu z funkcie zástupcu starostu nedošlo z dôvodu, že sa voči takémuto návrhu ohradil, že platí prezumpcia neviny. V tom čase sa v obci podľa neho rozprávalo iba o tom, že žalobca ukradol nejaké peniaze. Podľa neho sa ľudia na žalobcu pozerali ináč, nestretávali sa s ním ani s jeho rodinou, pretože v obci je to tak, že každý každého ohovára. V dôsledku daného skutku žalobca prišiel o prácu, ktorý aj keď je inžinier, začal pracovať s lopatou. Podľa neho utrpel na cti a dôstojnosti. Nevie, či mal nejaké psychické problémy. Trpieť podľa neho musela aj jeho manželka a deti. Rok až dva po zverejnení skutku žalobca ani jeho rodina sa nezúčastňovala podujatí, ktoré sa konali. Dôvod neúčasti mu žalobca neoznámil. Taktiež po zverejnení skutku v televízií žalobca nenavštevoval obecné zastupiteľstvá. Ľudia voči žalobcovi v tom čase podľa neho viedli klebety. Po prevalení skutku so žalobcom sa nenavštevoval, pretože žalobca odišiel zahraničia. Nenavštevovali sa ani predtým. Na ulici sa pozdravia. Samotný svedok uviedol, že na podujatia obce pravidelne nechodil, niekedy na týchto podujatiach a obecnom zastupiteľstve žalobcu videl, niekedy nie. Na stupnici od 1 do 8 uviedol, že dáva 8 bodov tomu, že žalobca sa týchto zastupiteľstiev a podujatí zúčastňoval. Podľa jeho informácii žalobca bol prepustený zo služobného pomeru z dôvodu, že kradol. Obyvatelia obce, kde žije, ho stále vidia ako obžalovaného, pretože aféra bola zverejnená v novinách a oslobodenie zverejnené nebolo.

19. Žalobca uviedol, že s týmto svedkom sa navštevovali pred zverejnením spáchania skutku. Svedok F.E. V. je stolár a vyrábal mu kuchyňu do domácnosti.

20. Svedok L. V.C. vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedol, že žalobcu považoval za čestného a poctivého človeka, s ktorým sa stretávali a navštevovali počas narodenín detí a na plesoch. Následne sa dozvedel, že žalobca bol prepustený zo zamestnania a čo spravil. Kontaktovali ho aj ostatní kamaráti a z tohto dôvodu sa prestal so žalobcom stretávať. Ak ho niekde na akcii stretol, neozval sa k nemu, ignoroval ho. So žalobcom sa prestal stretávať z dôvodu, že susedia sa ho pýtali, či sa ešte stretáva so žalobcom. Susedia sa ho pýtali čo spravil, avšak on odpovedal, že nevie. Manželka svedka s manželkou žalobcu sa naďalej stretávali. Potom ako sa dozvedel, že žalobca je oslobodený, od žalobcu nechce žiadne vysvetlenie, chce sa mu iba ospravedlniť. Odmietol taktiež pozvánku žalobcu na oslavu jeho 40tky.

21. Svedok U.. L. F. vo svojej výpovedi uviedol, že k žalobcovi má kolegiálny ako aj čiastočne priateľský vzťah. V rokoch 2007-2010 ako aj 2012-2018 pracoval ako riaditeľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru (ďalej len OR PZ) a žalobca bol v rokoch 2007-2010 riaditeľom na Okresnom dopravnom inšpektoráte Policajného zboru (ODI PZ). Bližšie okolnosti k skutku, ktorý mal spáchať žalobca nevie opísať, pretože v tom čase bol pracovne zaradený v Prešove. Informácie o okolnostiach skutku žalobcu má iba z médií. V minulosti bol nadriadeným žalobcu. Pre žalobcu bolo vyhotovované pracovné hodnotenie každých 5 rokov, kedy bol žalobca hodnotený kladne, nemal žiadny disciplinárny postih ani výčitku. Z dôvodu, že žalobca nemal žiadne osobnostné nedostatky ani odborné, v prípade, žeby bola možnosť vykonávať vyššiu funkciu, žalobca mohol by byť jedným z kandidátov, avšak v čase jeho pôsobenia sa možnosť vykonávať vyššiu funkciu pre žalobcu neriešila. Okrem postihu, ktorý mal žalobca a to prepustenie zo služobného pomeru pre svoj skutok, uviedol, že existovala aj iná možnosť, ktorá by prichádzala do úvahy, napr. postavenie mimo výkonu služby, prípadne dočasné preradenie na inú funkciu so súhlasom žalobcu. Podľa neho takto sa postupovalo aj v iných prípadoch. Ďalšia možnosť bola výčitka, prípadne zrážky zo mzdy. Za skutky podľa neho sú možné aj iné postihy, napr. disciplinárne opatrenie s postihom pokarhanie, zrážky z platu, výčitka. Disciplinárne konanie by však spôsobovalo

nemožnosť trestného stíhania za ten istý skutok. Trest prepustenie zo služobného pomeru považuje za predčasné opatrenie, pretože je potrebné rešpektovať prezumpciu neviny. Takéto opatrenie podľa neho bolo vydané z dôvodu, aby voči obyvateľstvu bola na efekt vyvodená zodpovednosť. Má zato, že v čase vydania rozkazu prepustenia služobného pomeru neboli relevantné dôvody. Pamätá sa, že viedla sa kniha cenností, ktorá mala byť vedená na základe písomného poverenia nadriadeného. Nepamätá sa, kto v tom čase to mal byť, kto to bol.

22. Vypočutý svedok V.. U. M.Š. na pojednávaní súdu uviedol, že so žalobcom sa spoznal až potom, čo sa presťahoval do obce Továrne v rámci komunálnych volieb konaných v októbri 2022. V tom čase žalobca kandidoval za starostu obce a svedok pre neho robil kampaň. Počas podpory žalobcu ako kandidáta na starostu mu bolo povedané, že žalobca je považovaný za osobu zlodeja, pretože kradol a môže to zopakovať. V tom čase už žalobca bol oslobodený spod trestného stíhania, avšak v tom čase ľudia nevedeli, že došlo k oslobodeniu žalobcu. V rámci kampane oznámil obyvateľom, že žalobca je oslobodený spod trestného stíhania, avšak ľudia túto informáciu si nechceli pripustiť. Žalobca bol vo voľbách neúspešný v pomere hlasov žalobcu ku protikandidátovi 400 ku 155 hlasov.

23. Z personálneho rozkazu Ministra vnútra č. 400 zo dňa 16.04.2012 vyplýva, že žalobca bol prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z. zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Z odôvodnenia tohto personálneho rozkazu vyplýva, že Mjr. Ing. Ľuboš Hricík v období najmenej od mesiaca apríl 2011 do 07.02.2012, v tom čase služobne zaradený vo funkcii riaditeľa ODI OR PZ vo Vranove nad Topľou osobne viedol knihu cenností na ODI OR PZ Vranov nad Topľou, pričom ako nadriadený mal v zmysle čl. 5 ods. 2, ods. 4 prílohy č. 1 k Nariadeniu PZ č. 14/2011 o vykonávaní dohľadu nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, konaní o dopravných nehodách a dopravno-inžinierskej činnosti povinnosť poveriť vedením knihy cennosti iného pracovníka tak, aby mohol vykonávať kontrolu príjmu a výdaja v knihe cenností. Od dňa 13.02.2012 vykonala kontrolná skupina Okresného riaditeľstva PZ vo Vranove nad Topľou tematickú kontrolu cenín a finančných prostriedkov na ODI OR PZ vo Vranove nad Topľou. Vykonanou kontrolou a porovnaním zostatkov jednotlivých príslušníkov PZ v knihe cenností bol zistený zostatok ku dňu 30.06.2011 vo výške 30.830,-eur, čo je oproti zostatku uvedenom v zápise z inventúry rozdiel o mínus 4.980,- eur. Kontrolou a porovnaním zostatkov jednotlivých príslušníkov PZ v knihe cenností ku dňu 30.09.2011 bol zistený zostatok vo výške 32.920,- eur, čo je oproti zostatku uvedenom v zápise z inventúry rozdiel o mínus 6.470,- eur a kontrolou a porovnaním zostatkov jednotlivých príslušníkov PZ v knihe cenností bol k 30.12.2011 zistený zostatok vo výške 32.085,- eur, čo je oproti zostatku uvedenom v zápise z inventúry rozdiel o mínus 13.460,- eur. Menovaný pritom v období najmenej od mesiaca apríl do 07.02.2012 záznamy v knihe cenností neviedol správne a preukázateľne v zmysle zákona č. 431/202 Z.z. o účtovníctve, v dôsledku čoho vznikli rozdiely medzi evidovaným účtovným stavom finančných prostriedkov za uložené blokové pokuty a skutočným stavom. Úpravy v knihe cenností pritom vykonával spôsobom odporujúcim zákonu o účtovníctve a to bielením, prepisovaním číslic, dodatočne doplňovaných údajov. Menovaný svojím konaním porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočíva v tom, že menovaný nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď vo funkcii riaditeľa ODI OR PZ vo Vranove nad Topľou osobne viedol knihu cenností aj napriek tomu, že mal povinnosť poveriť jej vedením iného pracovníka; zároveň, keď zavinil, že zostatok v knihe cenností bol k 30.12.2011 oproti zostatku uvedenom v zápise z inventúry rozdielny o mínus 13.460,- eur a keď záznamy v knihe cenností neviedol správne a preukázateľne v zmysle zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve. Menovaný zvlášť hrubo porušil služobnú povinnosť, keď si počas nej svedomito neplnil úlohy na úseku svojho služobného zaradenia uložené mu zákonom, § 2 ods.1 písm. a) zákona č. 171/1993 Z.z.), ako aj internými predpismi (čl. I písm. a) bod 1,2 rozkazu ministra vnútra SR č. 6/1997 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov PZ; čl. 1 prílohy k nariadeniu ministra vnútra č. 3/2002/ o etickom kódexe príslušníka PZ, nevykonával štátnu službu riadne; nezdržal sa konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo mohlo ohroziť dôveru v tento zbor a nedodržal ani služobnú disciplínu, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a), b), g) a h) zákona č. 73/1998 Z.z.

24. Z rozsudku Krajského súdu Bratislava sp. zn. 5S/272/2012 zo dňa 11.03.2014 vyplýva, že bola podaná žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Ministerstva vnútra SR č. SLV-PS-PK-82-2012 zo dňa 18.07.2012, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa

a to personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 400 zo dňa 16.02.2012. Voči tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd SR, ktorý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k.: 5S/272/2012 zo dňa 11.03.2014 potvrdil.

25. Zo spisu Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 2T 233/2013 vyplýva, že Ministerstvo vnútra SR, sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby východ Košice dňa 07.02.2012 dal podnet na trestné stíhanie žalobcu. Ministerstvo vnútra SR sekcia kontroly a inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby východ dňa 08.02.2012 vydalo uznesenie o začatí trestného stíhania pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. b) Trestného zákona a pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona a dňa 15.02.2012 vydal uznesenie o vznesení obvinenia pre žalobcu pre uvedené skutky. Voči uzneseniu o vznesení obvinenia podal obvinený, v tomto konaní žalobca, sťažnosť, ktorá Krajskou prokuratúrou Prešov zo dňa 30.04.2012 bola zamietnutá. Dňa 09.12.2013 bola podaná obžaloba voči obvinenému, v tomto konaní žalobca. Obžalovaný, v tomto konaní žalobca, bol pre skutok právne posudzovaný v bode 1/ obžaloby ako zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že v čase od 01.01.2009 do 31.12.2011, ako riaditeľ Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ vo Vranove nad Topľou, v rozpore s čl. 5 ods. 2, ods. 4 prílohy č. 1 k nariadeniu Prezidenta PZ č. 14/2011 a § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, nepoveril vedením knihy cenností žiadneho pracovníka Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ vo Vranove nad Topľou, ale túto viedol osobne, pričom nevykonával ani kontrolu príjmu a výdaja pokutových blokov v mesačných lehotách, podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený, pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci a pre skutok právne posudzovaný v bode 2/ obžaloby ako prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že v čase od 01.01.2008 do 31.12.2011 ako riaditeľ Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ vo Vranove nad Topľou, preberal z Krajského riaditeľstva PZ Prešove prostredníctvom pokladne OR PZ Vranov nad Topľou pokutové bloky určené k ich použitiu v blokovom konaní, ktoré prideľoval jednotlivým podriadeným policajtom na ODI OR PZ Vranov nad Topľou a po použití týchto pokutových blokov policajtmi v rámci služobnej činnosti od nich preberal finančnú hotovosť zinkasovanú za tieto pokutové bloky, ktorú bol povinný odovzdávať do pokladne OR PZ Vranov nad Topľou, čo súčasne mal evidovať aj v knihe cenností, pričom z takto prebratých finančných prostriedkov si ponechal finančnú hotovosť vo výške najmenej 10.086,00 eur, ktorú neodviedol do pokladne OR PZ Vranov nad Topľou a ku koncu kalendárnych rokov 2008, 2009, 2010 a 2011 vykonal účtovnú uzávierku s nulovým zostatkom finančnej hotovosti, čím takto spôsobil Krajskému riaditeľstvu PZ Prešov škodu vo výške najmenej 10.086,00 eur, podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený rozsudkom zo dňa 10.09.2019, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Tento rozsudok bol potvrdený Krajským súdom Prešov rozsudkom zo dňa 11.06.2020. Uvedené rozsudky nadobudli právoplatnosť dňa 11.06.2020. K skutku v bode 1. obžaloby okresný súd uviedol, že v prípade obžalobného skutku absentuje naplnenie znaku, že by bol skutok spáchaný v súvislosti s právomocou obžalovaného rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb a z toho plynúcou zodpovednosťou. Naopak, obžalobný skutok je postavený na porušení interných noriem a predpisov o postupoch vo vnútri policajného zboru. To znamená, že počas jeho páchania nebol obžalovaný v pozícii verejného činiteľa ako špeciálneho subjektu vyžadovaného Trestným zákonom (ďalej k tomu porovnaj Rozsudok NS SR sp. zn. 1TdoV 14/2012 z 25.4.2013). Porušenie predmetných predpisov u obžalovaného javí znaky služobného alebo disciplinárneho previnenia v rámci policajného zboru. Nakoľko ale obžalovaný v tom čase nebol členom Policajného zboru, nebol dôvod pre postúpenie veci na disciplinárne konanie (§280 ods. 2 Tr. por.). K druhému skutku súd prvého stupňa uviedol, že inšpektori Úradu Inšpekčnej služby (napríklad svedok C.. Y.), ktorí vykonávali kontrolu v kancelárii obžalovaného, sami konštatovali, že pri tejto kontrole zostala jedna skriňa zamknutá a oni sa do nej nedostali, lebo nemali od nej kľúč a B. pri kontrole nebol. Tá skriňa sa otvorila, až keď prišiel na pracovisko obžalovaný, otvorili ju a ako vyplýva zo zápisu o odovzdaní zo 14.02.2012, v obálke bola hotovosť odovzdaná obžalovaným kontrolným orgánom oproti podpisu, resp. podriadenému policajtovi U.. Vypočutý svedok - policajt Š. B. uviedol, že B. mu mal povedať, že obžalovaný mal zohnať peniaze od podnikateľa N. na úhradu tohto schodku. Svedok B. na hlavnom pojednávaní ale v celom rozsahu poprel, že by niečo také B. hovoril, ba že by vôbec sám niekedy o

niečom takom počul. Takže o žiadnej škode v zmysle cit. § 124 ods. 1 TZ tu hovoriť nemožno, resp. vznik akejkoľvek škody nebol preukázaný a teda tento obligatórny znak skutkovej podstaty trestného činu sprenevery preukázaný na hlavnom pojednávaní nebol žiadnym z dôkazov. Tu možno vytknúť postupy Úradu Inšpekčnej služby, ktorých, ak je ich náplňou postihovať samotných policajtov, sami by mali obzvlášť dbať na zaistenie a zabezpečenie dôkazov tak, aby boli nespochybniteľné. Tu sa to tak nestalo. Bola vykonaná kontrola, bola urobená inventarizácia, ale niekoľko následných dní bol ešte umožnený obžalovanému a jeho obhajcovi vstup na pracovisko. Nebolo tak hodnoverne žiadnym dôkazom vykonaným na hlavnom pojednávaní preukázané, že v dobe výkonu kontroly obžalovaný chýbajúce peniaze v sume 10.086 eur nemal v uzamknutej skrini v svojej kancelárii a doniesol ich tam až dodatočne a či z uvedených dôvodov škoda podľa cit. § 124 ods. 1 TZ vznikla alebo aspoň vzniknúť mohla.

26. Voči predmetnému rozsudku podal odvolanie prokurátor, o ktorom rozhodol Krajský súd Prešov uznesením sp. zn. 8To/1/2020 zo dňa 11.06.2020 a to tak, že odvolanie prokurátora odmietol.

27. Podľa § 1 písm. a) Zákona č. 514/2003 Z. z. tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

28. Podľa § 3 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci
a) nezákonným rozhodnutím
b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody
c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
d) nesprávnym úradným postupom.

29. Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ cit. zák. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

30. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

31. Podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

32. Podľa § 6 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

33. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

34. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

35. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil.

36. Podľa §16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

37. Podľa § 17ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.1a)

38. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

39. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

40. Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.8a)

41. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

42. Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta.9) Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

43. Podľa článku 17 ods. 2 Ústavy SR, nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak ako z dôvodov a spôsobov, ktoré ustanoví zákon.

44. Podľa článku 46 ods. 3 Ústavy SR, každý má právo na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

45. Podľa § 185 Civilného sporového poriadku, súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

46. Podľa § 132 Civilného sporového poriadku, v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Žalobca k žalobe pripojí dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť.

47. Podľa § 153 Civilného sporového poriadku, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.
48. Podľa § 154 Civilného sporového poriadku, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

49. Podanou žalobou sa žalobca po čiastočnou späťvzatí žaloby domáha náhrady škody, ktorá má pozostávať z nemajetkovej ujmy vo výške 150.000,- eur a náhrady škody vo výške 4.702,71 eur, ktorá pozostáva z trov právneho zastúpenia v trestnom konaní. Svoju žalobu odôvodnil tým, že táto škoda ako aj nemajetková ujma mu vznikla v dôsledku trestného stíhania, ktoré bolo nedôvodné, nakoľko voči nemu skončilo oslobodzujúcim rozsudkom. Skutok, ktorý sa mu dával za vinu, bol medializovaný v médiach hneď v deň kontroly. Odcudzovali ho kolegovia aj občania. Chceli ho odvolať aj z funkcie zástupcu starostu. V rozpore so zákonom bol prepustený zo služobného pomeru a teraz pracuje v zahraničí.

50. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil, nakoľko mal zato, že žalobca bol prepustený z Policajného zboru pre hrubé porušenie interných predpisov a tieto skutočnosti boli prezentované v médiach, ktoré boli dôvodné. V čase medializácií informácií o spáchaní skutku žalobcom voči nemu ešte nebolo vznesené obvinenie. Sám žalobca si tento stav spôsobil. Aj keď rozsudky Okresného a Krajského súdu konštatujú oslobodenie, bolo preukázané, že žalobca porušil interné predpisy.

51. Pasívna vecná legitimácia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zastupovať v tomto konaní štát je daná novelizáciou § 4 ods. 1 písm. f) Zákona č. 514/2003 Z. z.

52. Procesnou podmienkou konania pred súdom v súvislosti s uplatneným nárok na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, je predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom v zmysle § 15 ods. 1 a § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Medzi spornými stranami nebolo sporné, že uplatnený nárok bol predbežne prerokovaný pred príslušným orgánom, a to Generálnou prokuratúrou, ktorý uplatnený nárok neuznal. Žalobca je teda oprávnený domáhať sa priznania nároku na náhradu škody na súde. Táto podmienka konania bola splnená, a preto súd sa v ďalšom konaní zaoberal dôvodnosťou uplatňovaného nároku z hľadiska splnenia všetkých zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu.

53. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti (bez ohľadu na zavinenie). Štát teda zodpovedá za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci tými, ktorí v jeho mene vykonávali verejnú moc bez ohľadu na to, či tieto osoby spôsobili škodu svojím zavinením alebo bez tohto zavinenia.

54. Podľa ustálenej judikatúry ÚS SR okrem iných napr. v konaní II. ÚS SR 467/2008 bolo ustálené, že v zmysle zák. č. 514/2003 Z. Z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu, alebo jeho nesprávnym úradným postupom podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha (podľa čl. 46 ods. 3 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy SR) zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. V zmysle zák. č. 514/2003 Z. Z. v spojení s citovaným rozhodnutím ÚS SR (II. ÚS SR 467/2008) platí, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcim verejnú moc, musia byť splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona. Podmienkami vzniku tejto zodpovednosti sú:

a) výkon verejnej moci príslušným orgánom verejnej moci,
b) vznik škody alebo nemajetkovej ujmy poškodenému,
c) príčinná súvislosť medzi a) a b).

55. Ad a) Základnou podmienkou zodpovednosti štátu je, aby škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc. Štát v tomto prípade nezodpovedá len za konanie vlastných štátnych orgánov, ale aj za konanie subjektov, na ktoré bol prenesený výkon verejnej moci. Zodpovedným subjektom môžu byť preto i verejnoprávne inštitúcie, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorej zákon zveril výkon verejnej moci (napr. notári, exekútori), pokiaľ uvedené subjekty vykonávajú verejnú moc (rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb).

56. Ad b) Druhým predpokladom zodpovednosti štátu za škodu je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy uvedenej v ustanovení § 17 zákona. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania podľa § 18 zákona. Vznik škody musí preukázať poškodený.

57. Ad c) Medzi konaním, ktoré viedlo k vzniku škody, a samotnou škodou musí byť daná priama príčinná súvislosť.

58. Medzi stranami bolo sporené, či sú splnené podmienky pre priznanie nároku na nemajetkovú ujmu a náhradu škody.

59. Prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu je existencia nezákonného rozhodnutia. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Vychádzajúc z ustálenej judikatúry súdov (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/53/93, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4NCdo/15/2009, nález Ústavného súdu SR I.US/540/2016, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/66/2018 zo dňa 21.11.2018) súd konštatuje, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má za splnenia ďalších zákonných predpokladov podľa zákona č. 514/2003 Z.z. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným uznesením o vznesení obvinenia. Oslobodenie spod obžaloby má taký istý význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť, pretože iný výklad by odporoval zmyslu právnej úpravy a zodpovednosti za škodu spôsobenou pri výkone verejnej moci v zmysel zákona č. 514/2003 Z.z..

60. Podľa nálezu Ústavného súdu SR I. ÚS/540/2016-26 zo dňa 13.12.2016 v materiálnom právnom štáte musí štát niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ak nimi zasiahol do základných práv občana. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánov činného v trestnom konaní nie je rozhodujúce, ak orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to či sa ich podozrenie potvrdilo. Ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo oslobodzujúcim rozsudkom bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesením, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca. Z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu má ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, právo na náhradu škody spôsobené uznesením o vznesení uznesenia. Takéto právo by nemal iba vtedy, ak by si vznesenie obvinenia zavinil sám a spod obžaloby bol oslobodený len preto, že nie je za trestný čin zodpovedný, resp. že mu bola udelená milosť, alebo bol za trestný čin amnestovaný. Rovnako uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo64/2008.

61. V prejednávanej veci bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že žalobca bol právoplatne oslobodený spod obžaloby i keď orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie tak, že jeho výsledkom bolo uznesenie o vznesení obvinenia. Na základe teda uvedené, súd má zato, že rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov je nezákonný, čím bol preukázaný a žalobca splnil prvý zákonný predpoklad pre zodpovednosť žalovaného za vznik škody pri výkone verejnej moci.

62. Druhým a tretím predpokladom je škoda a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím.

63. Pokiaľ ide nárok ma na náhradu škody za náhradu trov v trestnom konaní, v ktorom bol žalobca oslobodený, v tejto časti súd nemal nárok za preukázaný, pretože žalobca nepreukázal, že mu škoda v tejto výške vznikla.

64. Skutočnou škodou treba rozumieť majetkovú ujmu, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného. Ide v podstate o rozdiel v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobení škody na majetku.

65. Do spisu žalobca predložil len dohodu o zastupovaní a vyčíslenie trov právneho zastúpenia. Potvrdenie o tom, že skutočne takáto suma právnemu zástupcovi žalobcu bola aj uhradená, a teda že došlo ku škode na strane žalobcu, teda že došlo k zmenšeniu jeho majetku, preukázaná nebola. Obdobne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo 15/2019, sp. zn. 3Cdo/194/2010, 1Cdo/64/2008 a ďalšie. Súd poukazuje na to, že aj pri predbežnom právnom posúdení súd uviedol, že súd má zato, že nárok ako taký je dôvodný, avšak jeho výška preukázaná nebola. V závere pojednávania, ktoré bolo odročené, bol žalobca vyzvaný na predloženie dôkazov o tom, že takáto suma zo strany žalobcu bola uhradená, avšak žalobca si túto svoju povinnosť nesplnil. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno, že mu nejaká škoda v časti trov právneho zastúpenia vznikla. Uhrádza sa len skutočná škoda, nie nejaké vyčíslené trovy, ktoré uhradené zo strany žalobcu neboli, a teda škoda v tejto časti žalobcovi nevznikla, pretože k zmenšeniu jeho majetku nedošli.

66. Ďalší nárok pozostával z nemajetkovej ujmy. Dôvodnosť nemajetkovej ujmy žalobca odôvodňoval tým, že v dôsledku prepustenia z Policajného zboru nemohol ďalej kariérne rásť, ďalej vo výkone služby príslušníka Policajného zboru nepracoval, musel odísť za prácou do zahraničia, kde pracuje manuálne. Trestné stíhanie negatívne ovplyvnilo aj jeho spoločenský a osobný život. Informácie prezentované v mediach neboli pravdivé. V dôsledku prezentovania týchto informácií došlo k poškodeniu jeho povesti. Ľudia k nemu zmenili prístup. Nedôvera voči nemu bola aj v rodinnom kruhu. Mal problém si nájsť aj prácu. Bol voči nemu podaný aj návrh na odvolanie z funkcie zástupcu starostky. V komunálnych voľbách v roku 2022 na starostu bol neúspešný pre jeho označenie za zlodeja v médiách.

67. Podľa stanoviska správneho kolégia Najvyššieho súdu SR, trestné konanie pred orgánmi činnými v trestnom konaní a konaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru, sú dve odlišné konania zverené zákonmi odlišným orgánom a upravené odlišnými právnymi predpismi. Otázka trestnoprávnej zodpovednosti nie je zhodná so skutočnosťami, ktoré tvoria podklad pre prijaté personálne opatrenie - prepustenie zo služobného pomeru. Správne orgány vo veciach služobného pomeru majú zákonom danú kompetenciu konať samostatne, nezávisle do výsledkom iného, napr. trestného konania. Ani samotný záver orgánov činných v trestnom konaní o vine, resp. nevine žalobcu zo spáchania trestného činu nemôže mať žiaden vplyv na závery orgánov v personálnom konaní. Prípadný oslobodzujúci rozsudok taktiež neznamená, že žalobca sa nedopustil porušenia služobnej prísahy, alebo služobnej povinnosti závažným spôsobom, pretože takéto porušenie služobnej prísahy, alebo služobnej povinnosti nemusí dosahovať intenzitu trestného činu. Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. IV. US 296/2014 uviedol, že v prípade prepustenia príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru, ide o personálne opatrenie za porušenie pracovnej prísahy a služobnej povinnosti, ktoré nemožno stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Oslobodzujúci rozsudok neznamená, že žalobca sa nedopustil porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, pretože takéto porušenie služobnej povinnosti alebo prísahy nemusí dosahovať intenzitu trestného činu. Žalobca bol personálnym rozkazom prepustený z výkonu zo štátnej služby.

68. V časti nároku na nemajetkovú ujmu súd sa stotožnil s tvrdením žalobcu na základe vykonaného dokazovania len čiastočne. Vykonaným dokazovaním nebola preukázaná nemajetková ujma v takom rozsahu, ako si uplatňoval žalobca v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Súd dáva za podstatné a uviedol to aj sám žalobca vo svojej výpovedi, že v dôsledku vykonanej finančnej kontroly bolo poukázané na konanie žalobcu, a táto informácia bola poskytnutá do médií hneď v deň vykonávania predmetnej kontroly. Uvedenú informáciu podľa tvrdenia žalobcu si osvojilo veľké množstvo ľudí. Súd dáva do pozornosti, že v médiách bola teda prezentovaná informácia nie je o začatí trestného stíhania, resp. o vedení trestného stíhania, ale v médiách bola prezentovaná informácia o vykonávaní kontroly a jej zistenia, pretože trestné stíhanie bolo začaté až o pár dní neskôr. Žalobca netvrdil a ani nepreukázal, že by v médiach bola zverejnená aj informácia o začatí trestného stíhania alebo vznesení obvinenia. Žalobca nenavrhol ani vykonanie dôkazu oboznámenie reportáže z médií. Informácie, ktoré

boli prezentované v médiách, keďže boli, ako to uvádza žalobca, prezentované hneď v deň vykonávania kontroly, museli byť aj také, ktoré boli pravdivé, pretože následkom výsledkov kontroly bol žalobca prepustený zo služobného pomeru. Zo služobného pomeru žalobca nebol prepustený na základe vznesenia obvinenia, resp. na základe nejakého trestného stíhania, pretože z Policajného zboru bol prepustený personálnym rozkazom zo dňa 16.04.2012. Podľa odôvodnenia tohto personálneho rozkazu to bolo z dôvodu, že žalobca svojím konaním porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom. Finančná kontrola bola vykonaná dňa 13.02.2012 a v ten deň boli aj zverejnené informácie o porušení predpisov žalobcom. Uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi bolo vydané až dňa 15.02.2012. Teda, ak sa aj šírili nejaké informácie, a kolegovia a verejnosť si medzi sebou podávala informácie o žalobcovi, museli sa podávať informácie v súvislosti s vykonanou finančnou kontrolou, kde nedostatky zistené v rámci tejto finančnej kontroly boli dôsledkom vydania personálneho rozkazu voči žalobcovi, a to prepustenie zo služobného pomeru. Predmetný personálny rozkaz žalobca napadol na Krajskom súde Bratislava, ktorý uvedený personálny rozkaz potvrdil. Následne aj tento napadnutý rozsudok Krajského súdu Bratislava bol potvrdený rozhodnutím Najvyššieho súdu SR. Tým teda bolo preukázané, že rozhodnutie ministra vnútra, jeho personálny rozkaz bol zákonný. Preto súd nevykonal dokazovanie pripojením personálneho spisu žalobcu, aké odmeny mu boli vyplácané a smernice. Následne v konaní nebolo prezentované, nebol predložený žiaden dôkaz o tom, žeby v médiách bola prezentovaná aj informácia o vznesení obvinenia voči žalobcovi, resp. ďalších úkonov v súvislosti s trestným stíhaním, kde by bolo upozornené na jeho osobu. Informácie v médiách teda boli preukázané ako dôvodné, keďže žalobca pre tieto zverejnené informácie bol prepustený zo služobného pomeru. Personálny rozkaz nebol nezákonným rozhodnutím. Čo všetko bolo obsahom reportáže preukázané nebolo. Jednoznačne však v médiách nemohla byť prezentovaná informácia o začatí trestného stíhania, keďže v deň kontroly ešte trestné stíhanie začaté nebolo.

69. Taktiež súd má zato, že nie je preukázaná ani nemajetková ujma z dôvodu návrhu na odvolanie žalobcu z funkcie zástupcu starostu. K odvolaniu žalobcu z funkcie zástupcu starostu ani nedošlo a samotný svedkovia vypovedali, že takýto návrh bol podaný z dôvodu prezentovania informácií v médiách. Súd poukazuje na vyššie odôvodnenie, aké informácie v médiách museli byť prezentované a čo bolo dôsledkom týchto informácií / finančná kontrola, ktorej výsledky viedli k prepusteniu zo služobného pomeru/.

70. Taktiež súd nemal za dôvodnú ani náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu, že žalobca sa nezúčastňoval spoločenského a verejného diania v obci. Žalobca sám uviedol, že zasadnutie obecného zastupiteľstva sa nezúčastňoval z dôvodu, že odišiel za prácou do zahraničia a spoločenských udalostí sa nezúčastňoval z dôvodu, že údajne si ľudia na neho poukazovali. Súd dáva do pozornosti, že podľa predložených dôkazov a tvrdení žalobcu, verejnosť si mohla osvojiť len informácií, ktoré boli prezentované v médiách a tie sa týkali len následkov finančnej kontroly, ktorá podľa záverov bola dôvodná a vyústila do prepustenia žalobcu zo služobného pomeru. V zahraničí sa rozhodol sám pracovať. Prepustenie zo služobného pomeru si žalobca zavinil sám, a to hrubým porušením svojich povinností. Súd mal zato, že ani neúspech v komunálnych voľbách nemôže súd kompenzovať náhradou nemajetkovej ujmy, pretože ak aj svedok vypovedal, že to bolo podľa neho následkom informácií, ktoré kolujú o žalobcovi, opätovne súd dáva do pozornosti ako je uvedené vyššie, že boli prezentované v médiách okolnosti finančnej kontroly, následkom ktorej bol žalobca prepustený zo služobného pomeru. Závery finančnej kontroly konštatovali schodok na financiách. Iné informácie o trestnom stíhaní v médiách prezentované neboli. Takýto dôkaz zo strany žalobcu predložený nebol. Nebol predložený žiaden dôkaz o tom, žeby v médiách, resp. niekde inde bola prezentovaná informácia o tom, že voči žalobcovi vznesené obvinenie, resp. podaná voči nemu obžaloba. Súd dáva do pozornosti, že žalobca ako aj svedkovia potvrdili, že oslobodenie spod obžaloby žalobca žiadnym spôsobom neprezentoval v žiadnych médiách. Ak si podľa tvrdenia svedkov ľudia rozprávali o tom, že žalobca je údajne zlodej, podľa záverov finančnej kontroly podľa odôvodnenia v personálnom rozkaze bol konštatovaný schodok na financiách.

71. Z uznesenia o začatí trestného stíhania však vyplýva, že toto uznesenie vydala sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby východ Košice. Toto trestné stíhanie a teda aj vznesenie obvinenia bolo vykonané na podklade vykonanej finančnej kontroly. Súd však má zato, že jednoznačne rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou ako aj Krajského súdu Prešov bolo preukázané, že voči žalobcovi bolo vedené trestné stíhanie nedôvodne, keďže bol oslobodený spod obžaloby. Výsledky kontroly neboli vyhodnotené tak, že svojím konaním žalobca spôsobil aj trestný čin.

Na základe výsledkov teda nebolo dôvodné podať obžalobu a viesť trestné stíhanie. Každé nedôvodné vedenie trestného stíhania predstavuje neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu, najmä v oblasti jeho súkromného a aj pracovného života.

72. Rozhodnutie, ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že sa trestný čin stal, má rovnaké následky ako zrušenie uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. S právoplatnosťou rozhodnutia o oslobodení spod obžaloby sa trestné konanie končí, čo znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia, čo značí, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo. Vyšlo tak najavo nezákonné rozhodnutie o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia. Materiálny právny štát musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým bolo zasiahnuté do základných práv jednotlivca. Štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný. Nie je rozhodujúce ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa napokon ich podozrenie v trestnom konaní aj potvrdilo. Obdobne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Ncdo 15/2009, 3Cdo 194/2010, 1Cdo 64/2008.

Podľa súdu však toto nedôvodné trestné stíhanie nezasiahlo do súkromného a pracovného života žalobcu v takom rozsahu, ako to uvádza žalobca. Súd na základe vykonaného dokazovania má zato, že žalobca, aj keď sa nezúčastňoval verejného diania v obci preto, že ľudia si o ňom rozprávali a musel odísť za prácou do zahraničia, ľudia si museli rozprávať len medializované informácie, ktoré aj boli vyhodnotené ako dôvodné, pretože žalobca bol prepustený zo služobného pomeru zo zákonných dôvodov. Ako už súd vyššie uviedol, museli a mohli byť prezentované len výsledky finančnej kontroly, ktoré boli aj vyhodnotené ako dôvodné, keďže žalobca bol prepustený zo služobného pomeru. Konštatovaný bol aj schodok na zverejnených financiách. Na osobnom a verejnom živote v obci sa rozhodol žalobca sám nezúčastňovať. Neskôr aj z dôvodu odchodu za prácou do zahraničia. Ani nemožnosť kariérneho rastu súd nemal za dôvodnú, pretože žalobca bol prepustený z pracovného pomeru na základe hrubého porušenia predpisov. Žalobca taktiež nepreložil dôkaz o tom, že na Slovensku, resp. v blízkosti obydlia si nemohol nájsť prácu, a o aké zamestnania sa uchádzal.

73. Súd má zato, tak ako to konštatuje judikatúra súdov, uvedená aj vyššie, že samotné vedenie trestného stíhania, ktoré bolo nezákonne, muselo negatívne zasiahnuť zo života žalobcu. Negatívny dôsledok vedenia nezákonného stíhania súd videl v tom, že žalobca neprimerane po dobu od 10.5.2012 / vznesenie obvinenia/ do právoplatného oslobodenia - 11.6.2020 bol v neistote ohľadne výsledku trestného stíhania. Z výpovede svedkov vyplýva, že neurčitý počet ľudí mal vedomosť o trestnom stíhaní žalobcu. Oslobodzujúce rozsudky s presnou identifikáciou osoby nie sú verejne prístupné. Žalobca nepreukázal, že by rozsudok o oslobodení zverejnil, čo nebola ani jeho povinnosť. Nemožno ani očakávať, že je v silách žalobcu, aby o rozsudku informoval potencionálny okruh osôb, ktoré mali vedomosť o trestnom stíhaní. Do cti žalobcu bolo zasiahnuté tým, že obvinenie bolo nepravdivé. Vedenie trestného stíhania v niektorých zamestnaniach prekážkou pre uchádzanie sa o prácu, kedy zamestnávatelia žiadajú prehlásenia od uchádzača o tom, že voči nemu nie je vedené trestné stíhanie. Z pripojeného trestného spisu vyplýva, že žalobca zúčastnil sa iba v rámci konania pred súdom 2 pojednávaní. Len tieto dôsledky trestného stíhania súd mal za dôvodné, ktoré je potrebné nahradiť ako nemajetkovú ujmu, pretože žalobca nebol vo väzbe, neprejavilo sa to negatívne na jeho zdravotnom stave. Nebolo preukázané, či by negatívne zasiahlo jeho rodinu. Ani iné dôsledky nedôvodného trestného stíhania na základe vykonaného dokazovanie neboli preukázané. Súd poukazuje na vyššie odôvodnenie, kde opísal, ktoré negatívne dôsledky pre žalobcu spôsobilo nie trestné stíhanie, ale zverejnenie finančnej kontroly, ktorej výsledky boli dôvodné a vyústili do prepustenia žalobcu zo služobného pomeru.

74. Pri výške nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá sa nedá určiť odhadom, je potrebné prihliadať k zákonnej požiadavke, aby vznik škody bol v príčinnej súvislosti s namietaným nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, ako aj s jej presne verifikovateľnou výškou, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, ktoré nastali po nezákonnom rozhodnutí v živote žalobcu s poukazom na jeho postavenie v rodine, v spoločnosti a podobne.

75. Určenie výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím nesmie predstavovať ľubovôľu, alebo voľnú úvahu súdu. Je potrebné prihliadať predovšetkým na právne

predpisy slovenského právneho poriadku, ktoré upravujú odškodnenie. Konkrétny právny predpis, ktorý by upravoval odškodnenie takéhoto nezákonného postupu slovenský právny poriadok nemá. Slovenský právny poriadok má iba zákon č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov. Preto je potrebné zohľadniť právne závery, ku ktorým v obdobných prípadoch dospela judikatúra súdov a zároveň treba prihliadať na kritéria uvedené v § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. Vzhľadom na tieto kritéria a na judikatúru súdov súd má zato, že negatívny následok trestného stíhania pre žalobcu spočíval v neistote, ako bude ukončené trestné stíhanie vedené voči jeho osobe, ktoré trvalo až 10 rokov. Zasiahlo sa do jeho cti. Nebol preukázaný ani negatívny vplyv na jeho rodinu, alebo jeho psychiku a zdravotný stav. Nebol preukázané, že pre trestné stíhanie bol prepustený zo služobného pomeru. Žalobca žiadnymi dôkazmi nepreukázal, žeby pre vedenie trestného stíhania bol odmietnutý ako príslušník Hasičského zboru, kde uviedol, že oficiálne bol odmietnutý pre nedostatok miesta. Údajne informácie, ktoré tvrdil, že to bolo z dôvodu jeho trestného stíhania, žiadnym dokazovaním preukázané neboli.

76. Preto žalobcovi bola priznaná náhrada za nemajetkovú ujmu vo výške 10.000,- eur, vzhľadom preukázané dôsledky trestného stíhania, nakoľko samotné konštatovanie, a to oslobodenie spod trestného stíhania súd vzhľadom na dĺžku vedeného trestného konania nepovažoval za dostatočné.

77. K výške priznanej nemajetkovej ujmy súd poukazuje na obdobnú vec a to rozhodnutie Krajského súdu Nitra sp. zn. 25Co/118/2022 zo dňa 22.03.2023, kde v obdobnej veci bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 4.000,- eur na obdobnom skutkovom základe, a to tak, že voči poškodenému bola podaná obžaloba, pričom spod obžaloby bol oslobodený. V predmetnom skutku poškodený bol taktiež prepustený zo služobného pomeru, ale nie pre trestné stíhanie. Vážne dôsledky v osobnom, pracovnom a spoločenskom živote preukázané neboli. V uvedenej veci trestné stíhanie začalo dňa 11.06.2014 až do vydania oslobodzujúceho rozsudku zo dňa 06.06.2017. Trestné stíhanie trvalo 3 roky.

78. Podľa obdobnej veci vzhľadom dlhšiu dobu vedenia konania oproti konaniu vednom na Krajskom súde Nitra sp. zn. 25Co/118/2022 spolu s konaním pred Okresným súdom a dôsledky preto žalobcovi bola priznaná nemajetková ujma vo výške 10.000,- eur a v prevyšujúcej časti súd nárok zamietol.

79. Podľa § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, (ďalej len „OZ“) , ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

80. Podľa listu generálnej prokuratúry zo dňa 16.03.2022 - odpoveď na nárok na náhradu škody bola doručená právnemu zástupcovi žalobcu dňa 29.04.2022, pričom žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody odmietla, resp. mu oznámila, že tento nárok neuspokojí. Žalovaný sa podľa ustanovenia § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. dňom nasledujúcim po tomto oznámení, t.j. od 30.4.2022 dostal s náhradou škody do omeškania a žalobcovi vznikol nárok na úroky z omeškania vo výške podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 16 ods. 4 a § 25 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Nakoľko základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 30.04.2022 bola na úrovni 0,00 %, okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť aj úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z priznanej sumy počnúc od 30.4.2022 až do zaplatenia.

81. Podľa § 232 ods. 2 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku.
82. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

83. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

84. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

85. O trovách konania súd rozhodol tak, že žalobcovi ani žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Súd mal zato, že samotný nárok na náhradu škody pozostával z dvoch nárokov, a to nárok nemajetkovej ujmy, nárok za náhradu škody (ušlá mzda a trovy trestného konania). Nárok na náhradu škody nebol preukázaný (v tejto časti bola žaloba zamietnutá a zastavená), čo predstavuje neúspech žalobcu. Žalobca bol úspešný iba v nároku nemajetkovej ujmy, pretože stanovenie výšky nemajetkovej ujmy bolo závislé od úvahy súdu. Úspech žalobcu a žalovaného bol rovnaký a preto súd o nároku na náhradu rov konania rozhodol tak, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Vranov nad Topľou, písomne.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.